

Els joves i el Papa Francesc

► Francesc és un Papa que parla als joves. Els agrada el seu llenguatge planer, realista i alhora exigent. Com quan va dir allò de «no aclameu Francesc, aclameu Jesús». Amb gestos com aquest s'hi senten més propers, més reconeguts i més en sintonia amb la vida que porten com a joves cristians, com a joves entre els joves. Aquests joves també existeixen. Són joves que gasten hores a la parròquia, en grups de fe, en moviments i esplais, en acció social. El papa Francesc agrada als joves i en general és un Papa que agrada molt a Catalunya.

GLOSSA

Donar-ho tot

«La diferència entre donar-ho tot o donar-ho quasi tot és infinita». Aquesta és l'afirmació d'un religiós que, encara jove, arribat a la quarantena d'anys, veié trasbalsada la seva vida per una malaltia que irreversiblement el portà al lliurament total. Començà el camí de lliurament a Déu en la vida religiosa quan estudiava a la universitat. Ho va fer disposat a donar-ho tot.

Ha viscut amb intensitat. Testimoni d'humanitat i de fe, home de bon humor, creatiu, reflexiu i enginyós, treballador, exigent i caritatiu, proper i profund, amb imperfeccions humanes —com tothom—, que lluitava, amb esforç, per polir. Unit a Jesús. Disposat a acollir l'altre. Home de pregària i d'acció apostòlica, d'experiència espiritual profunda. Sabia fer servir les noves eines tecnològiques, que en les seves mans esdevenien també vehicle de paraules, idees i sentiments plens d'intel·ligència, humanitat i transcendència. Qüestionava espiritualment, ajudava a aprendre a pregar, a dialogar amb el Pare de tots, amb desig de seguiment radical de Jesús.

Arribà sobtadament la malaltia, assumida —no sense trasbals— amb coratge, sense amagar la por i el respecte que sentia. La visqué envoltat dels companys, de la famí-

lia i de multitud d'amics, amb moments de soledat que no se li podien estalviar. Compartí el que pensava, es qüestionava i sentia, especialment amb d'altres persones malaltes, tot encoratjant-les i aportant una esperança serena. Sacsejat també en la seva fe arribà a una pau interior que anà en augment quan s'apropava el traspàs. Ho donà també tot. En mans de Déu, amb totes les conseqüències. «Que l'esperança us ompli d'alegria. Sigueu pacients en la tribulació, constants en l'oració» (Rm 12,12).

El seu apostolat entre els joves convidava al seguiment del Crist, vocació de tot cristià, amb la concreció a què cadascú se senti cridat: matrimoni, sacerdoci, vida religiosa... «Esforceu-vos més encara per refermar en vosaltres la crida i l'eilecció de Déu» (2Pe 1,10). El seu testimoni n'era mediació positiva. Potser per això, el dia de les exèquies, un company sacerdot va cloure l'homília així: «Prega al Pare que ens enviï vocacions, companys que vulguin agafar el relleu... Que es vulguin sumar a aquesta tropa d'imperfectes, com tu i jo i tants, a través dels quals Jesús vol anar a buscar tants germanets perduts i abatuts en tants racons del món.»

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules de fe: conservar viva la fe

La Segona Carta a Timoteu posa en boca de sant Pau aquesta expressió, que sona a testament, a paraules definitives, essencials, d'aquelles que mereixen figurar en un epitafi: «He mantingut la fe» (2Tm 4,7). Hi havia motiu, perquè, segons el seu context, responen al moment en què l'Apòstol s'enfronta a la mort, considerant-se a si mateix com un «ser sacrificat»: per la seva ment passarien moments de lluita, de combat i de «carrera», encara que albira ja proper el triomf final i la meta. Per tant podem entendre que aquesta expressió és tot un programa de vida.

«He mantingut la fe» pot tenir un doble significat: haver conservat íntegre el conjunt de veritats que creiem (el Credo) o, també, haver seguit creient en Crist, malgrat els moments difícils que ha viscut. Respecte del primer significat, és a dir, haver-se mantingut en l'ortodòxia, cal precisar el següent. L'expressió «conservar el dipòsit de la fe» és enganyosa, perquè suggereix que el que creiem és el resultat d'una mena d'emmagatzematge d'idees preservades de la vida, per evitar la seva contaminació. En realitat succeeix tot el contrari. Ja a l'Església primitiva es difonien doctrines que no coincidien amb el que Jesús havia predicat. La voluntat de conservar íntegra la fe no responia a una mania d'immobilisme, integritat o cosa semblant, sinó que sant Pau i els Apòstols sabien que una modificació en el contingut de la fe, el missatge transmès, sempre suposava un canvi en la vida, en la idea de Déu o en el concepte d'ésser humà, de la vida, del món o de la salvació. D'aquí les paraules tan fortes que dirigeix sant Pau als qui modificaven l'evangeli que havien rebut (sigui un apòstol, un àngel o fins i tot ell mateix: Gal 1,8-9).

Respecte al segon significat, l'expressió ve a dir: «malgrat totes les crisis i sofriments de la meua vida, o precisament en ells, he seguit creient». Aquest missatge avui és urgent, atès que per a molts el sofriment és motiu de perdre la fe. Amb sant Pau direm «res no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre» (de l'amor que ell ens té i del nostre vers ell: Rm 8,39). Apliquem a la fe el que G. Thibon afirmava de l'amor en el seu llibre *Una mirada cega cap a la llum*:

La fe, com l'amor, creix i madura «davant els enemics», supera els límits del destí, la seva puresa es mesura per la quantitat de crisis que ha pogut superar sense morir.

Sovint els moments difícils o foscos de la fe són deguts a les nostres negligències, però mai a que la fe cristiana sigui una espècie d'ocultisme o pensament enigmàtic: la causa principal és que la fe consisteix a caminar un camí de penetració vital en el misteri de l'amor de Déu. Així ho explicava H.U. von Balthasar parlant de sant Joan de la Creu. De vegades la fe costa perquè la fe és obertura confiada, i obrir-se així no ens neix espontàniament:

- Obrir l'oïda a la Paraula que il·lumina i interpel·la.
- Obrir el cor a una presència personal i viva que ens treu de la solitud i la impotència.
- Obrir els braços a una amistat, que vincula i compromet.

Obrir els braços costa tota una vida. Algú ha dit que Crist els va obrir i els va deixar clavats per mantenir-los així per tota l'eternitat.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

IRENE BRUGUÉS

Cultura benedictina femenina

El SAF, Servei d'Arxius de la Federació Catalana de Monges Benedictines (www.federaciobenedictines.cat), va néixer el 2012 per preservar, conservar, gestionar i difondre el patrimoni documental dels monestirs de Sant Pere de les Puel·les, Sant Daniel de Girona, Sant Benet de Montserrat, la Santa Família de Manacor i la comunitat de Santa Maria de Puiggraciós. Començà oferint a investigadors els serveis propis d'un arxíu públic i aviat es convertí en un projecte cultural. La Irene Brugués n'és l'arxivera en cap.

Quines activitats ofereix?

Fem jornades, tallers, concerts, itineraris, visites guiades... per a públics molt diferents: universitaris, centres d'estudis, investigadors i també públic en general. Ara oferim l'itinerari «Dos monestirs a primera línia de foc», i el març de 2014 l'exposició «Monestirs en temps de guerra», al Museu d'Història de la Ciutat de Barcelona.

Què doneu a conèixer en aquestes darreres activitats?

Les vivències dels monestirs de Sant Pere de les Puel·les i de Santa Clara de Barcelona a la Guerra de Successió a través de la documentació inèdita que s'ha conservat en els seus arxius. Al SAF posem en valor el patrimoni i la cultura benedictina femenina per oferir-los a la societat catalana.

Ens manca perspectiva històrica, arran del desconeixement religiós?

Sí, per això el SAF pretén apropar el fet religiós a la societat a través de la història i del patrimoni documental de les comunitats benedictines femenines de Catalunya. Per mitjà de la cultura i del patrimoni arribem a molta gent que no s'aproparia als monestirs. Posem de relleu el paper del monacat i de la dona en la nostra història.

Oscar Bardají i Martín

LA INFÀNCIA DE JESÚS

Maria i la presència de Déu en el món

En l'Anunciació, l'àngel li diu a Maria: «L'Esperit Sant davallarà sobre teu i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra. Per això el qui naixerà serà sant i serà anomenat Fill de Déu» (Lc 1,35).

Comencem amb aquesta última promesa. Fixant-nos en el seu llenguatge, pertany a la teologia del Temple i de la presència de Déu en el santuari. El núvol sagrat —la *xequinà*— és senyal visible de la presència de Déu. Amaga i mostra alhora la seva estança a casa seva.

El núvol que projecta la seva ombra sobre els homes retorna després en el relat de la Transfiguració del Senyor (cf. Lc 9,34; Mc 9,7). De nou aquest és senyal de la presència de Déu, del fet de mostrar-se i d'amagar-se. Així, amb la paraula sobre l'ombra que davalla amb l'Esperit Sant, es reprèn la teologia relativa a Sió, continguda en la salutació. Una vegada més, Maria apareix com la tenda de la reunió (*el temple en el desert*), la tenda viva de Déu, en la qual, d'una manera nova, ell vol habitar enmig dels homes.

Les paraules de l'àngel resten totalment en la consciència religiosa veterotestamentària i, tanmateix, la superen. A partir de la nova situació reben un nou realisme, una densitat i una força abans inimaginables. Encara el misteri trinitari no ha estat objecte de reflexió i no s'ha desenvolupat fins a la doctrina definitiva, però ja apareix en l'esdeveniment de l'Anunciació, sense convertir-se en doctrina.

Joseph Ratzinger-Benet XVI

(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

La limosna según Lucanor

El conde Lucanor escribió a un amigo suyo:

—«Ya que me habéis pedido consejo, os digo que, a mi modo de ver, el bien que queréis hacer, lo hagáis en *vida*, no después de *muerto*.

Y para que tengáis *buen galardón* de ello conviene que lo primero que hagáis sea deshacer los *tueritos* que vos hayáis hecho, pues poco valdría robar el carnero y dar las patas *por amor* de Dios. Y a vos *poco* os valdría tener mucho robado injustamente y hacer limosna de lo *ajeno*.

Y para que la limosna sea *buena*, requiere:

1. Que se haga de lo que uno tiene *legítimamente*.
2. Que la haga como verdadera *penitencia*.
3. Que sea tanta la limosna, que la persona *sienta* alguna mengua por lo que ha dado y se dueña.
4. Y la ofrezca *por amor* a Dios y en *bien* del prójimo, y no para vanagloria y presunción suya, ante el mundo.

Haciendo estas cuatro cosas, todas las obras de limosna serán perfectas, y la persona tendrá por ello un muy grande y excelente galardón.»

—«Que la caridad haga lo que la justicia sola... no sabría hacer» afirmaba Ozanam, historiador, fundador de las *Conferencias de San Vicente de Paúl*.

San Agustín: «La caridad es tan grande don de Dios... que se llama Dios.»

J.M. Alimbau

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Agrair a Déu els seus dons

La nova Jerusalem es caracteritza per la fertilitat i l'exuberància, senyala que la vida tot ho envaeix i que la mort ha deixat d'existir. Gaudí, per això, anà a pouar a les seves arrels, concretament a la flora del Camp de Tarragona, i n'ha omplert la Sagrada Família: «Flors i arbustos, hortalisses, verdures, ametllers, arbres fruiters [...], flors i emparrats» (Puig Boada. *El pensament de Gaudí*, n. 15).

Així, els pinacles van rematats per espigues i manats d'herbes boscanes, i a les cobertes es veuen dotze cistelles de fruita diferent, que coincideix amb la fruita que escull al Mas de la Calderera, a Riudoms, un dels indrets més significatius de l'imaginari de Gaudí, on l'arquitecte havia passat llargues temporades.

Naturalment, els fruits més preciosos i repetits són el pa i el vi, la sagrada forma i el calze, símbols de l'eucaristia, de la qual Gaudí és un gran adorador. Gaudí escampa el pa i el vi per tota l'edificació, per tal de subratllar el caràcter eucarístic que tota ella posseeix. Ja en la seva joventut Gaudí proposava col·locar productes de la terra a les catedrals, perquè «és un llenguatge que tothom entén i, a més, així es poden agrair a Déu els seus dons» (*Manuscrit de Reus*, p. 64).

Jordi Bonet/Armand Puig

(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

18. ■ Dilluns (□ Barcelona) (lit. hores: 1a setm.) [1Ma 1,11-16. 43-45.57-60.65-67 / SI 118 / Lc 18, 35-43]. Sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

19. ■ Dimarts [2Ma 6,18-31 / SI 3 / Lc 19,1-10]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. v aC).

20. ■ Dimecres [1Ma 7,1.20-31 / SI 16 / Lc 19, 11-28]. Sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

21. □ Dijous [1Ma 2,15-29 / SI 49 / Lc 19,41-44]. Presentació de santa Maria, verge, al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. ■ Divendres [1Ma 4,36-37.52-59 / SI: 1Cr 29,10-11abc.11d-12a.12bc / Lc 19,45-48]. Santa Cecília (o Cília), vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentistes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

23. ■ Dissabte [1Ma 6,1-13 / SI 9 / Lc 20,27-40]. Sant Climent I, papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia, d'origen irlandès; santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel-Agustí Pro, prev. jesuïta i mr.

24. □ † Diumenge vinent, Jesucrist, Rei de tot el món (lit. hores: 2a setm.) [2Sa 5,1-3 / SI 121 / Col 1,12-20 / Lc 23]. Sant Andreu Dung-Lac, prevere, i companys mrs. a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, mr. (s. III); santa Fermína, vg. i mr.

DIUMENGE XXXIII DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia de Malaquies (Ml 3,19-20a)

Vindrà aquell dia abusador com una fornall. Tots els orgullosos i els injustos seran igual que rostoll, i aquell dia, quan arribi, els incendiarà, no en deixarà ni l'arrel ni la tija, diu el Senyor de l'univers. Però per a vosaltres, que venereu el meu nom, sortirà el sol de la felicitat, i els seus raigs seran saludables.

▶ Salm responsorial (97)

R. *Ve el Senyor a judicar amb raó tots els pobles.*

Canteu al Senyor les vostres melodies, / canteu-li al so de les cítares; / aclameu el rei, que és el Senyor, / amb trompetes i tocs de corn. R.

Bramula el mar amb tot el que s'hi mou, / el món i tots els qui l'habiten; / tots els rius aplaudeixen, / i aclamen les muntanyes, / en veure que ve el Senyor / a judicar la terra. R.

Judicarà tot el món amb justícia, / tots els pobles amb raó. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 3,7-12)

Germans, ja sabeu què heu de fer si voleu imitar-nos. Entre vosaltres no vivíem mai desvagats, i a ningú no demanàvem de franc el pa que menjàvem, sinó que ens escarrassàvem treballant nit i dia, per no afeixugar ningú dels vostres. No és que no tinguem dret a la nostra manutenció, però volíem donar-vos un exemple amb la nostra vida, perquè vosaltres l'imitéssiu. Recordeu que quan érem entre vosaltres us repetíem aquesta regla: «Qui no vulgui treballar que no mengi». Us escrivim això perquè sentim dir que alguns de vosaltres viuen desvagats i, a més de no treballar, es posen on no els demanen. A tots aquests, els ordenem i els recomanem en nom de Jesucrist, el Senyor, que treballin en pau per guanyar-se el pa que mengen.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 21,5-19)

En aquell temps, alguns parlaven del temple, fent notar les seves pedres magnífiques i les ofrenes que el decoraven. Jesús digué: «Això que veieu, vindran dies que tot serà destruït: no quedarà pedra sobre pedra». Llavors li preguntaren: «Mestre, quan serà tot això i quin senyal anunciarà que està a punt de succeir?»

Jesús respongué: «Estigueu alerta, no us deixeu enganyar, perquè vindran molts que s'apropriaran el meu nom. Diran: "Sóc jo", i també: "Ja arriba el moment". Deixeu-los estar; no hi aneu, amb ells. I quan sentireu parlar de guerres i de revoltes, no us alarmeu. Això ha de succeir primer, però la fi no vindrà de seguida». Després els deia: «Una nació prendrà les armes contra una altra, i un regne contra un altre regne. Hi haurà grans terratrèmols, fams i pestes pertot arreu, passaran fets espantosos i apareixeran al cel grans senyals d'amença».

Però abans de tot això se us enduran detinguts, us perseguiran, us conduiran a les sinagogues o a les presons, us presentaran als tribunals dels reis o als governadors, acusats de portar el meu nom. Serà una ocasió de donar testimoni. Feu el propòsit des d'ara de no preparar-vos la defensa: jo mateix us donaré una eloqüència i una saviesa, i cap dels vostres acusadors no serà capaç de resistir-la o de contradir-la. Sereu traïts fins i tot pels pares, pels germans, parents i amics, en mataran alguns de vosaltres, i sereu odiats de tothom pel fet de portar el meu nom. Però no es perdrà ni un dels vostres cabells. Sofrint amb constància us guanyareu per sempre la vostra vida.»

▶ Lectura de la profecia de Malaquies (Ml 3,19-20a)

Mirad que llega el día, ardiente como un horno: malvados y perversos serán la paja, y los quemaré el día que ha de venir —dice el Señor de los ejércitos—, y no quedará de ellos ni rama ni raíz.

Pero a los que honran mi nombre los iluminará un sol de justicia que lleva la salud en las alas.

▶ Salmo responsorial (97)

R. *El Señor llega para regir los pueblos con rectitud.*

Tañed la cítara para el Señor, / suenen los instrumentos: / con clarines y al son de trompetas, / aclamad al Rey y Señor. R.

Retumbe el mar y cuanto contiene, / la tierra y cuantos la habitan; / aplaudan los ríos, aclamen los montes / al Señor, que llega para regir la tierra. R.

Regirá el orbe con justicia / y los pueblos con rectitud. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Te 3,7-12)

Hermanos:

Ya sabéis cómo tenéis que imitar nuestro ejemplo: no vivimos entre vosotros sin trabajar, nadie nos dio de balde el pan que comimos, sino que trabajamos y nos cansamos día y noche, a fin de no ser carga para nadie.

No es que no tuviésemos derecho para hacerlo, pero quisimos daros un ejemplo que imitar. Cuando vivimos con vosotros os lo mandamos: El que no trabaja, que no coma. Porque nos hemos enterado de que algunos viven sin trabajar, muy ocupados en no hacer nada. Pues a esos les mandamos y recomendamos, por el Señor Jesucristo, que trabajen con tranquilidad para ganarse el pan.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 21,5-19)

En aquel tiempo, algunos ponderaban la belleza del templo, por la calidad de la piedra y los exvotos.

Jesús les dijo:

«Esto que contempláis, llegará un día en que no quedará piedra sobre piedra: todo será destruido.»

Ellos le preguntaron: «Maestro, ¿cuándo va a ser eso?, ¿y cuál será la señal de que todo eso está para suceder?» Él contestó: «Cuidado con que nadie os engañe. Porque muchos vendrán usurpando mi nombre, diciendo: "Yo soy", o bien: "El momento está cerca"; no vayáis tras ellos. Cuando oigáis noticias de guerras y de revoluciones, no tengáis pánico. Porque eso tiene que ocurrir primero, pero el final no vendrá en seguida.»

Luego les dijo:

«Se alzarà pueblo contra pueblo y reino contra reino, habrá grandes terremotos, y en diversos países epidemias y hambre. Habrá también espantos y grandes signos en el cielo. Pero antes de todo eso os echarán mano, os perseguirán, entregándoos a las sinagogas y a la cárcel, y os harán comparecer ante reyes y gobernadores, por causa mía. Así tendréis ocasión de dar testimonio. Haced propósito de no preparar vuestra defensa, porque yo os daré palabras y sabiduría a las que no podrá hacer frente ni contradecir ningún adversario vuestro. Y hasta vuestros padres, y parientes, y hermanos, y amigos os traicionarán, y matarán a algunos de vosotros, y todos os odiarán por causa mía. Pero ni un cabello de vuestra cabeza perecerá; con vuestra perseverancia salvaréis vuestras almas.»

Rostre del Crist. Guaix de Josep Guinovart. Col·lecció particular (Barcelona)

▶) Aquesta imatge parla

COMENTARI

Confiança i constància fins a la fi

La temàtica del diumenge XXXIII durant l'any i el diumenge I d'Advent es donen sempre la mà: parlen dels darrers dies i de la fi del món present. I entre mig tenim la festa de Crist Rei.

Ara fa gairebé un any, el primer diumenge d'Advent ja vam llegir Lc 21,25-28.34-36, on Jesús ens invitava a la confiança, perquè «molt aviat sereu alliberats». Avui llegim la primera part d'aquest llarg discurs de Jesús sobre els darrers temps.

Tot arrenca de l'observació que fan a Jesús sobre la magnificència del Temple i de les seves construccions. En el fons hi ha una complaença per les obres que és capaç de fer l'enginyer humà. Jesús,

però, té una mirada més llarga, ja no veu les coses amb mires humanes sinó que ho contempla tot amb els ulls de Déu. Des de la perspectiva de Déu tot té el seu final.

Entre els senyals que duen a la fi, Jesús esmenta els enganyos, les guerres i les revoltes, els terratrèmols, les fams i les pestes, i senyals al cel i a la terra. Tots aquests elements formen part de la història del món i de la humanitat des de sempre.

Jesús s'entreté sobretot a descriure les persecucions que sobrevindran als seus deixebles abans no arribi la fi de tot. La persecució serà generalitzada i fins i tot afectarà a l'intern de les famílies. Serà ocasió —diu Jesús— de donar testimoni.

Davant d'aquesta situació Jesús invita a la confiança, ja que ell mateix ens donarà la saviesa necessària per resistir als acusadors. A més, «no es perdrà ni un dels vostres cabells». Els patiments a favor de Jesucrist no es perdran, no seran inútils davant Déu. Perquè «sofrint amb constància us guanyareu per sempre la vostra vida».

L'evangeli d'avui ens vol fer conscients d'una gran realitat: tot té la seva fi, tant la nostra vida personal com la vida del món i de la humanitat. Som, però, a les mans de Déu. La vida cristiana, amb els seus neguits, té un sentit per a Déu. Amb confiança i constància en les proves caminem vers el Déu de la vida eterna.

Jordi Latorre, SDB

CRÒNICA

Primera pregària vocacional del curs. L'últim dijous d'octubre, dia 31, va tenir lloc a la capella de la Casa de l'Església, la primera pregària vocacional d'aquest curs, organitzada per la Delegació de Pastoral Vocacional. En aquesta ocasió, van assistir persones no només de Sant Feliu de Llobregat, sinó també d'altres poblacions, com ara Corbera de Llobregat. Va resultar com el portal d'entrada al mes de la Cadena de pregària per les vocacions, promogut per les diòcesis amb seu a Catalunya.

AGENDA

Activitats per a joves durant el mes de desembre. El proper mes es concentren diverses activitats pastorals adreçades al públic més juvenil. En fem a continuació una panoràmica global:

- 1 de desembre, recés d'Advent. A la Casa de l'Església, de les 17 a les 20 h, per a joves a partir dels 15 anys.
- 6-8 de desembre, recés al Monestir de Poblet, organitzat pel Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ). Per a més informació i inscripcions a info.jovesij@gmail.com.

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Reunió dels consells parroquials d'economia per la diada de Germanor. Va tenir lloc el passat dimarts 29 d'octubre, a les 21 h, a la Casa de l'Església, amb una molt nombrosa assistència de la majoria de parròquies del bisbat. L'ecònom diocesà, Mn. Francesc Xavier Escolà, i l'equip d'Administració Econòmica van informar de l'estat de comptes de l'any 2012 i dels pressupostos per al proper any 2014, en el marc de la Campanya de Germanor que se celebra precisament avui (més informació a l'extra adjunt).

- 7 de desembre, vetlla de la Immaculada a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona, a les 22 h.
- 28 de desembre - 2 gener, trobada europea de Taizé a Estrasburg. Des del SIJ, s'ha organitzat un autocar per anar-hi. Més informació i inscripcions a info.jovesij@gmail.com.

Tota la informació la trobareu actualitzada a www.bisbatsantfeliu.cat/santfeliujove.

Pastoral del Sord de Barcelona. Conferència per a pares sobre «Com afrontar la crisi actual» amb Josep

M. Adell, i col·loqui amb adolescents i joves sobre «Com viure l'austeritat» amb Núria Recto de Pro-Vida, ambdues el dimarts 19 a les 18.45 h. Conferència per a avis i famílies sobre «Els cristians com afrontem la crisi actual» amb Josep M. Adell, el dissabte 23 a les 19.30 h. A la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta 68; entrada per C/ Benet Mercadé 25 o pel jardí del C/ Sant Marc). Interpretades amb llengua de signes per als sords.

Estada vocacional al Garraf. La parròquia de Sant Joan Baptista, a Vilanova i la Geltrú, és el lloc on s'es-

tà visibilitzant enguany l'estada vocacional que organitza la Delegació de Pastoral Vocacional des de fa ja diversos anys, en els diferents arxiprestats de la diòcesi de manera rotativa. El passat dia 6, a les 20 h, va tenir lloc el «Moment de Samuel», un espai de pregària, obert a tothom. El dia 14, a les 18.30 h, va ser el moment per als catequistes de l'arxiprestat. Demà dilluns dia 18 hi ha prevista una pregària amb joves, estil Taizé. Dissabte 23 serà la cloenda: a les 17 h hi haurà un recés vocacional, obert a tothom, i a les 18 h, l'eucaristia d'acció de gràcies.

Conferència-col·loqui «Ciència i fe, contradictòries o complementàries?». Dimarts 19 de novembre, de 20 h a 21.30 h. Serà impartida per Mn. Francesc Nicolau, amb motiu de la presentació de seu llibre *Certes científiques i fe cristiana*, a la Federació Obrera, Centre Cultural i Cívic de Molins de Rei.

CATEDRAL

Cloenda de l'Any de la Fe. 24 de novembre, 18 h. Eucaristia d'acció de gràcies en la cloenda de l'Any de la Fe, per presentar a Déu els fruits d'aquest any de gràcia i demanar que ens continuï sostenint en el camí de la fe i del testimoniatge al món.

ECO DE LA PALABRA

Palabras de fe: conservar viva la fe

La Segunda Carta a Timoteo pone en boca de san Pablo esta expresión, que suena a testimonio, a palabras definitivas, esenciales, de esas que merecen figurar en un epitafio: «He mantenido la fe» (2Tm 4,7). No era para menos, pues, según su contexto, responden al momento en que el Apóstol se enfrenta a la muerte, considerándose a sí mismo como un «ser sacrificado»: por su mente pasarían momentos de lucha, de combate y de «carrera», aunque ve ya próximo el triunfo final y la meta. Por tanto podemos entender que esta expresión es todo un programa de vida.

«He mantenido la fe» puede tener un doble significado: haber conservado íntegro el conjunto de verdades que creemos (el Credo) o, también, haber seguido creyendo en Cristo, a pesar de los momentos difíciles que ha vivido.

Respecto del primer significado, es decir, haberse mantenido en la ortodoxia, hay que precisar lo siguiente. La expresión «conservar el depósito de la fe» es engañosa, pues sugiere que lo que creemos es el resultado de una especie de almacenamiento de ideas preservadas de la vida, para evitar su contaminación. En realidad ocurre lo contrario. Ya en la Iglesia primitiva se difundían doctrinas que no coincidían con lo que

Jesús había predicado. La voluntad de conservar íntegra la fe no respondía a una manía de inmovilismo, integrismo o cosa parecida, sino que san Pablo y los Apóstoles sabían que una modificación en el contenido de la fe, el mensaje transmitido, siempre suponía un cambio en la vida, en la idea de Dios o en el concepto de ser humano, de la vida, del mundo o de la salvación. De ahí las palabras tan fuertes que dirige san Pablo a quienes modificaban el evangelio que habían recibido (sea un apóstol, un ángel o incluso él mismo: *Gal 1,8-9*).

Según el segundo significado, la expresión viene a decir: «a pesar de todas las crisis y sufrimientos de mi vida, o precisamente en ellos, he seguido creyendo». Este mensaje hoy es urgente, toda vez que para muchos el sufrimiento es motivo de perder la fe. Con san Pablo diremos «nada podrá separarnos del amor que Dios nos ha mostrado en Cristo Jesús, nuestro Señor» (del amor que él nos tiene y del nuestro hacia él: *Rm 8,39*).

Aplicamos a la fe lo que G. Thibon afirmaba del amor en su libro *Una mirada ciega hacia la luz*:

La fe, como el amor, crece y madura «ante los enemigos», supera los límites del desti-

no, su pureza se mide por la cantidad de crisis que ha podido superar sin morir.

Los momentos difíciles u oscuros de la fe se deben frecuentemente a nuestras negligencias, pero nunca a que la fe cristiana sea una especie de ocultismo o pensamiento enigmático: la causa principal es que la fe consiste en andar un camino de penetración vital en el misterio del amor de Dios. Así lo explicaba H.U. von Balthasar hablando de san Juan de la Cruz. A veces la fe cuesta porque la fe es apertura confiada, y abrirse así no nos nace espontáneamente:

- Abrir el oído a la Palabra que ilumina e interpela.
- Abrir el corazón a una presencia personal y viva que saca de la soledad y la impotencia.
- Abrir los brazos a una amistad, que vincula y compromete.

Abrir los brazos cuesta toda una vida. Alguien ha dicho que Cristo los abrió y los dejó clavados para mantenerlos así por toda la eternidad.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat